

Com qu' aquesta noya val
 y es de gracias un primor,
 l' oferim al llegidor
 per las festas de Nadal,
 pensant ferli un gran favor.

De dijous á dijous

OERCÉS als bons amichs, qu' ens han animat per escriurer las darreras crónicas d' aquest setmanari, tractant sobre la paternitat de las obras d' en Shakespeare. A n' ells, y als que han tingut la paciència de llegirn's, remercièm y prometèm arribar al fons de l' assumpto en crónicas que vindrán; mentrestant la política activa 'ns demana atenció per cumplir ab lo títol y l' objecte d' aquestas crónicas y no amohinar massa 'ls que no 'n tenen fal-lera per las disquisicions literarias.

*
**

L' assumpto trascendental d' aquesta setmana, n' es la crisis de 'l govern Espanyol á Madrid que no ha pogut aguantar la sotregada d' els republicans qu' ab l' oposició, (volem dirn' obstrucció) que 'n fan al Congrés ab la discussió d' els pressupostos, ha privat d' els aliments als partits monarquichs, sobre tot á n' els Villaverdes y Romero-Robledos, qu' ab tan mala sombra, han volgut portar al país p' els andurrials de 'l descrédit y la truhaneria, tornant la Patria y sas forsas vivas, ab juguina de borsistas y especuladors de mala lley, qu' ab sas jugadas s' en riqueixen, llevant la pell al pobre que te de treballar per viurer y encare no pot, fentlo anar ab 'a pell al coll com un San Bartomeu... y encara pagant consums.

Aquest entrebanch, posat per en Salmerón en sa qualitat de «jefe de 'l partit republicá» té molt llògica explicació, si 's considera un instant, els atropells y vexacions qu' ha suferit aquest partit per privarli son triomf á las darreras eleccions municipals... qu' aixó malgrat, han guanyat en totas las ciutats importants de 'l reyalme y á moltas poblacions d' importancia.

Soptadament ha esdevingut la crisis, confessant en Villaverde sa impotencia per fern' surar els pressupostos, no poguent conseguir lo «bill» de indemnitat que demanava un diputat de la majoria, per ferls' regir sens ser aprobats p' els diputats, mancant al precepte fonamental de la Constitució de l' Estat. ¡Erro tan gros no podía passar!

Lo novell academich, en Maura n' ha guanyat lo plet, agafant las 'rriendas de 'l carro de l' Estat y lo fuet qu' ens assotará 'l rostre com esclaus d' un sistema qu' ens imposan á la forsa y ens fan pagar ben car, treyent diners d' allá 'hont ni menos en quedan... perque las butxacas de 'l contribuyent, ja van giradas al revés.

*
**

Com si no n' hi hagués prou ab carregar á las provincias que treballan, lo «cupo» d' els soldats, fentne donar aquí de més per treure'n de 'l cupo que 'n toca á Madrid; com si no n' hi hagués prou ab els esbirros de contribucions y cédulas, etc., etc., ara tractan de fer un regalet de dos mil-lions de

pessetas cad' any á la vila «del oso y del madroño», y aquesta castanya, qu' ha de pagar tota la nació en pés, ha de durar la friolera de vint y cinch anys, pujant per conseqüencia á la xifra de cinquanta mil-lions de pessetas, lo qu' ens fan regalar si us plau per forsa, perque 's puga lluhir la capital de las Espanyas.

No 'ns cal pas agutzar l' ingeni, pera demostrar l' inconveniencia de proposició consemblant, que 'n sostindrà lo govern novell, ab tanta fermesa com lo quin s' acaba ara d' enderrocar; mes aixís y tot apuntarem algunas de las rahons de mes pes qu' hi han, perque 'l Congrés de la Nació, no deixi passar monstruositat tan grosa.

*
**

No te res d' estrany, que l' Ajuntament de Madrid que 'n gasta trenta mil-lions de pessetas cada any, en necessiti un parell mes; encara qu' en demanés un parell de dotzenas no ho trovariam estrany. Pero lo primer es mirar si l' estat de l' Erari públich permet fer regalos d' aquesta quantia y d' aixó ni ens cal parlarn', quan encara no s' han pogut liquidar els gastos de las guerras colonials; quan encara no 's poden rebaixar las contribucions; quan no 's pot impulsar l' instrucció pública per manca de quartos; quan la nostre moneda sofreix depreciació tal en son valer, que 'l país té una perdua de dos cents mil-lions anuals; quan las obras públicas no 's poden desenrotllar; quan la Nació jau sots lo pes d' un Deute, quins interessos pujan mes de quatre cents mil-lions de pessetas cad' any.

Lo donar feynas á la classe treballadora de Madrid, qu' es un d' els motius en que fonamentan la «demanda» tampoch es cap rahò; primer per ser d' ordre circunstancial y tot seguit perque la mateixa falta de treball que 's trova á la Cort, també hi es á Barcelona, Bilbao, Valencia y per tot arreu; no sent just que sols p' els de Madrid hi hagi preferencias, que en resultan irritants.

L' Ajuntament de Madrid, es certament un d' els mes mal administrats d' Espanya; allí tot va á l' aranya estira cabells; pagan els jornals á gent que no treballa; l' higiene es mes descuydada qu' en lloch, y de ordenansas municipals ni cal parlarne Tothom campa per 'llá hont vol, y si gastant trenta millons las cosas van aixís... deurá succehir lo mateix gastantne trenta dos.

Las milloras urbanas que 's fan á Madrid, no tenen solta y malgrat no podem posar com mostra, l' administració municipal de Barcelona... no 'n falta algùn d' Ajuntament ben administrat per citar, com per exemple 'l de San Sebastián, que no contant mes que ab sos propis ingressos, sembla la ciutat una tassa de plata.

*
**

No hem pogut citar l' administració municipal de Barcelona per model, ni menos alabar lo «dictamen» presentat á la sessió, que fuig en sas conclusions de assumpto que 's debat, perque no son compensacions lo que fan falta. La modificació de 'a lley de expropiacions y lo recárreh de 'l dos per cent damunt de 'l tipo d' amillament de las fincas urbanas, per empendrer la reforma de l' antiga Barcelona, no te-

nen res que veure ab la subvenció que 'n demana Madrid, que quan menos s'ha de concedir igualment á las ciutats que n' están prou necessitadas y tot l'altre son trons, y els viatjes temps perdut.

*
**

També la oposició republicana té sotmoguts 'ls elements madurs de 'l nostre Ajuntament ab motiu de la discussió d' els pressupostos de la ciutat. Mes que sia sensible, encara no hi ha prou motius per dimitir pero ni ha prou per fer ensenyar las bragas d' alguns regidors curts de gambals, qu' han ensenyat las filagarsas al tractarse de la subvenció á establiments de ensenyansa, que s' en volen endur els clericals.

La minoría republicana, va fent una ferma campanya, per no deixarho passar y las sessions duran fins á la matinada, que surten to's rendits y esder-nagats. L' Odón de Buen y en Salas Antón, donan tals batudas, que 's quedan els «monárquichs» malparats y sens saber què han de fer, mes qu' alguns exabruptos, que 'ls surten de 'l cap, acabin de coronarlos de ridículs y mancats de «aprensió» per anar á sos fins.

Els «catalanistas» que fan lo joch, volen fer pagar els plats trencats als empleyats mes granats de la Casa... ¿Ho conseguirán?

Nosaltres fem posta, que no 'n treuran res més, que tirarse un altra planxa.

CALIXTE PI Y XARAU.

LA VUYTADA

Cada vegada qu' aquí lo Govern está de crisis sembla que s' enfonzi 'l mon; tot son follías, deliris, envejas, vils ambicions y intrigas entre 'ls *pastilis* que viuhem sense fer res baix la capa de polítichs; com si la Espanya sigüés un país dels mes magnífichs ahont lo treball sols es patrimoni dels més tímids cándids ó mansos, es dir, dels tontos que 's moren tísichs guanyant un míser jornal que 'ls obliga á fer molts mitins y á fer més badalls que rots y á dejunar, no per vici.

Cada cop que sento á dir que 'l Govern está de crissis, me bullen totas las sangs; perquo jo, sent tan pacífich, estich de crissis tot l' any; y, á mi ray, que no m' hi viuguin ab si han pujat tals ó quals ó han baixat—no sé qué dilshi;—puig mentres baixi y no dringui lo portamonedas meu, no hi ha po de que la *brilli*, per més de que la situació cent mil vegadas cambihi de Govern y governats, de farsants ó de polítichs.

¡De cábalas! si se 'n fan entre 'ls que mentres s' atipin de l' olla del pressupost, tot l' any sempre están de *filis!*

Y en los ministeris tots, Govern de provincia, mirin, com en las diputacions igual qu' en los municipis, ¡quin rastrejarse tots ells!

¡quin modo de fé estropicis en la dignitat social convertintla en cementiri de debers, reputacions, y conciencias sense límits!

Los que han baixat del poder sentirán - qu' eran uns *quillis*; que havia d' haver caygut tal Govern sense judici al tancament de las Corts; que 'ls que han pujat son raquítics; que no anirán pas enloch; que morirán també tísichs, que 'l menjar del pressupost no perilla que 'ls enfiti...

Y entre 'ls cessants que han perdut la breva y 'ls que, l' empleo han recuperat fins que un altra crissis vingui, s' estableix un odi á mort que no hi ha res que 'ls domini.

¿Qué 'n podém, donchs, esperar d' aquet país tan fatídich ahont la fam va de brasset ab la vanitat y 'ls vicis, sens' ganas de treballar 'ls del *rovell del ou?*... Diguin.

En fi ¿qué 's pot esperar d' una nació de polítichs que per nefas ó per fás sovintment está de *crissis?*

Estich tant tip, fart y cuyt d' aqueixos Governos tant... *critichs*, que 'l pujá aqueix Govern nou m' ha deixat tant.. *soporífich*, que faig punt aquí mateix. Per lo tant, passihobé tinguin.

PEPET DEL CARRIL.

Proposició

Sento dir per tot arreu que en e próxim día deu de Dezebren, mes corrent, lo rey-nen 'nirá á Lisboa ab molt luxu, molta (proa) y gran acompanyament.

Y com se que 'ls espanyols (que per cert, lectors, son molts) de la lusa capital, volen rendirli homenatge y regalarli un missatge fet ab molta gracia y sal: Jo ab lo respecte degut, sens pintármelas d' astut y ab la mes santa intenció, recomano als meus companys, als coneguts y als estranys, la següent proposició:

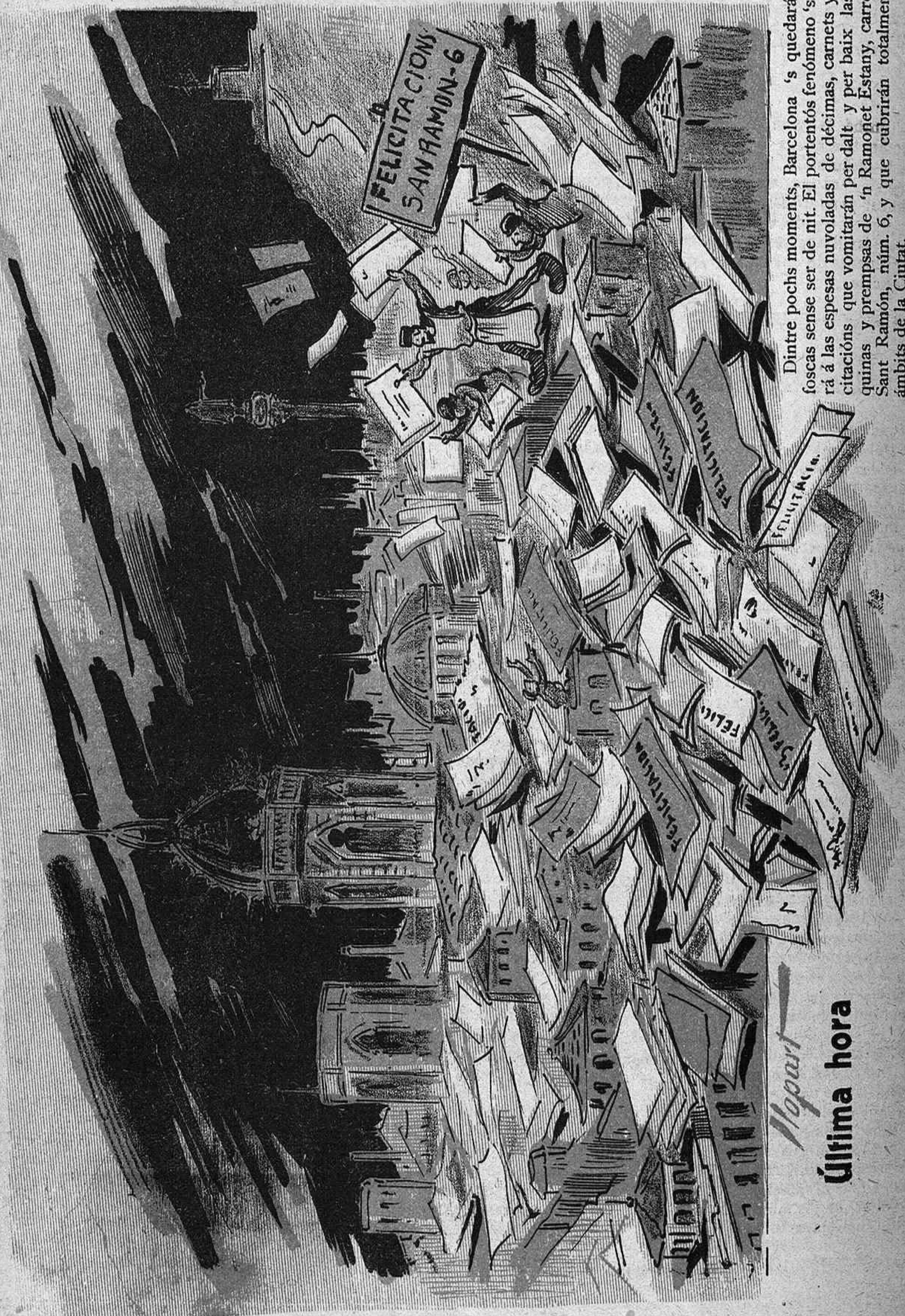
Quan aneu á veure el rey, prestaréu un gran servey á tots los nostres patricis, si ab respecte, com se déu, y claretat, li diheu tots los nostres sacrificis.

Contéuli mirant ben prim lo qu' hem sufert y sufrim lluny de la patria adorada; contéuli lo nostre anhel que es veure lluhi un pur cel sobre nostra terra aymada.

Contéuli, contéuli tot, puig l' emigrant deu y pot contar cosas qu' ells ignoran; contéuli la nostra sort, los que viuhem, los qu' han mort, los que riuhem y 'ls que ploran.

Y al fi rassumió així: tots aquets que ven aquí y altres que vindre podrian... son pobres expatriats que han fugit de las ciutats perque de fam s' hi morían...

EMILI REIMBAU PLANAS

Pepart

Última hora

Dintre pochs moments, Barcelona 's quedarà a las foscas sense ser de nit. El portentós fenómeno 's deu-rà a las espesas nuvoladas de décimas, carnets y felicitacions que vomitarán per dalt y per baix las má-quinas y prempsas de 'n Ramonet Estany, carrer de Sant Ramón, núm. 6, y que cubrirán totalment 'ls ámbits de la Ciutat.
Ho prevenim al públich porque no s' alarmi.

Desde la faula

— Veniu companys cap aquí
ja que la vida es molt bona;
ara es l' hora de menjar...
per lo bé de Barcelona.

Caray

¡Reconsagrada!

Mentres bufa —mestralada
que 's barreija—al fort *llevant*
greu y espesa—nuvolada
castell ronech—va emboyrant.

De sa hermita—trista esquella
boy senyala—á tempestat
y en sa esglesia—hi ha una vella
que al cel prega—un *do* gruat.

Lo castell—fa soroll d'armas
sortir volen—llurs guerrers
á son Comte—han dat alarmas
y en venjarse—es dels primers!

Cau al fons—de la cisterna
(pla que aixís—no ha fet maldats)
¡llamp terrible!—que enlluherna
al *Senyor*—y als seus soldats

Mes .. fa 'l tró—¡Verge divina!
quin terratremol—mes gros
pósan tots—pell de gallina
que es dels trons—¡lo més pahorós!

Prompte s'ou—la torrentada
que devalla—rochs avall
creixer fent—mes la riuhada
de la pluja—'l devassall

Ample capa—l' embolcalla
á un guerrer—fort y atrevit
que escalar—vol la muralla

del castell—á mitja nit,
es l' aymant—de la pubilla
del castell—¡y es trovador
d' amor noble!—mes, perilla
¡la pubilla—te un traydor!

Llamp que esglaya—romp la fosca
y 's pot veure á un finestral
bo y menjada—escala toska
y al guerrer—ja casi á dalt...
la bonica—comteseta

boja abraça—á son raptor
¡sa fugida—fa ben feta
la tempesta—ab sa fragor

¡Llamps y trons—y tramontana
y un diluvi—dels mes grans!
te sitiats—y ab mala gana
del castell—als habitants.

¡De cop xiscla—una cambra
crida 'l Comte—¿Que ha passat?
—¡Oh senyor!—¡grossa quimera!
vostre filla.. --¡'ns ha volat!
—¡Llamps del cel!—mentres bada-
de la llar—del foch entorn, (vam)
la tempesta—respectavam

¡mes ells no!—¡malehit jorn!...
¡oh seguimlos!—¡fins trobarlos!
y ¡ay dels dos—si 'ls atrapém,

¡morts ó vius—haig de... (casarlos!
salvém l' honra—si podém)

Surt lo sol—y encara buscan
escuders—y 'l comte irat
mils de ideas—mitg l' ofuscan,
quan de prompte—¡'ls han trobat!

Surt sa filla—(molt vermella)
de una cova—(¡y son aymant,
al qui arrenca—mitja orella
lo irat (Comte—hoy cridant,)
—¡Si be jo 't—daré ma filla
t' haig de fer—uns morros nous! ..
— Bé digéuu—¿será pubilla?
—Si ¡d' esquellas.—y hasta 'ls bous!

Plens de fanch—y esgarrinxadas
tots retornan—al castell,
ahont fan bodas—molt preuhadas..
¡y aquí 's cansa—mon cervell!

Si us espantan—las tempestas
y d' olivas—s' atipéu
de... bestiesas—com aquestas
tot sovint—ne somniaréu!

QUIMET de las COPLAS

Diálech

—¿Hola qué tal Don Francisco?

—Malament mossen Joan.

—¿Y vosté?

—Jo á Deu gracias
per ara alegre y trempat.

—Y donchs qu' ha perdat la gana?

—No senyor, per ara y tant
no m' en falta.

—Donchs tal volta...
es que vosté está malalt?

—No estich malalt ni molt menos,
lo qu' estich mal humorat.

—¿Qué n' hi passa una de fresca?

—Y grossa mossen Joan.

Figuris que la caseta
que 'm donava per passá,
ara ab aquestos impostos
tan sumament carregats,

m' ha rebaixat tant la renda
que casi no puch menjar
ab tot y fé economías.

—¿Y per aixó está amohinat?
vosté ray que te mil medis;
es distint d' un capellá
que no podém fer negocis

—Vol un negoci mes clar
que 'l ofici de canonge,
ab cinquanta naps mensuals
sense dona ni canalla?

No digui mossen Joan
que el que be pensa y calcula
aixó fa desesperar.

—Si jo fos govern, li juro...

—Que faría...

—Li soch franch
retiraría las pagas

que cobran los capellans.

Llavors hi pendría cartas
la Santa Sede y qui sap,
li mouría molt xibarri
perqué falta al Concordat

Y á mí que se m' en daría
vé li fan veure ben clar
industrials y propietaris?
y vegi quin cas ne fá,

Paga y res més.

—Se suposa,

un ó altre te de pagá.

—Vosté ray, com á Canonje
los comptes li surten clars
y 'ls negocis de l' industria
mols cops surten esguerrats.

PEPET DE VILAFRANCA

¿Cóm se coneixen els messos?

Quan vegéu tots els balcons,
finestras y finestretas
tots replens de sabatetas,
sabatas y sabatóns
y l' endemá pel carrer
sentíu timbals y trompetas,
nens ab sabres y escopetas:
penséu que som al *Janer*.

Al mes de Maig tot son fiors
las del camp son molt fragantas,
las del poeta amargantas,
las dels pobres sense olors.
D' estíu lo rich se vesteix
l' arbre tapa sas despullas
ab verdas y frescas fullas;
¡y 'l pobre al *Maig* quánt pateix!

Quin rajolinet mes fi,
mira, mira com negreja,
lo jayo com xerriqueja:
au bailet tornal á omplí!
Dona vida sense afanys,
el cos sempre está calent,
diguém al *Septembre* sent:
la nostra misió es fer anys.

Els aparadors plens tots
de caretas y carotas,
cócortxas plenas totas
de bombons ó farinots,
algún trage de guerrer,
cridá y xillá las xicotas,
homes vestits de marmotas;
sabréu que som al *Febrer*.

D' homes s' omplen 'ls camins,
com aucel's van á bandadas,
de gent s' omplen las masadas
reviuhén els nens y nins
Las collas venen de lluny
ab las fals al coll y dallas,
refilan de nit las grallas;
som al *Juny* la fals al puny.

Las verdors natura pert
s' esgrogueheixen las fullas,
l' arbre ensenya sas despullas
lo camp va quedant desert.
Han fugit els oronells,
ja no refila l' aucella
que 'ns feya la vida vella:
l'*Ociubre* es temor dels vells.

De tots los messos de l' any
aquet varia y pert l' esma
se troba dins la quaresma
quant més se cassa al parany.
Dragan mes barcos els mars
es quan menos carn se menja,
se veu mes *dol* al diumenja
y rosaris ¿quant? al *Mars*.

Quin goig fan tants espigalls,
l' era de garbas replena,
molt de blat de bona mena,
y com corren los caballs,
Es día clá, fa bon sol,
del mas donas y canalla
van arreplegant la palla;
som al mes de *Juriol*.

Es mes de tristos recorts:
es quan se fa mes historia,
es quan se pensa en la gloria,
es quan se recorda als morts.
Es lo mes, més trist del any,
es un mes que sempre 's plora;
som al *Novembre* y es hora
d' entregarse al desengany.

Aquet es lo mes dels cants
tot es vida, goig y flaire
la primavera s' enlayra
de fiors du plenas las mans;
cada gota val per mil
si no plou lo pagés plora
y si plou verdeja al hora
tot lo camp pel més d' *Abril*.

Es mes de festas majors,
las noyas van ben mudadas
cofoyas y biroladas
esperant als aymadors.
Tots vestits ab trage nou
á la plassa fan balladas,
son las nenas festejadas,
al *Agost* tot va en renou.

Tot está tapat de neu:
jardins, prats y serraladas,
mes hi ha festas senyaladas;
som al naixement de Deu.
La *jamona* ab lo cor-pres
no mes mira al calendari.
¡Es l' últim full, quin desvari...
quin pesar: tinch un any mes!

RAMONET del CAFÉ

PARA NAVIDAD — GRAN SURTIDO EN

II SENSE PESSEBRE II

LA TOMASH

per J. LLOPART.

El desdixat *Raimundito*
s' ha quedat sense pessebre,
en *Mania* l' ha entrebancat
y ¡adeu siau, figuretas!

TEATROS

LICEO

Del bon éxit que ha obtingut l' ópera *Acté* aixís com també de sas qualitats artístiques, ne parlarem degudament la setmana entrant.

PRINCIPAL

Diumenge va comensar sos treballs en aquest an-tích colisseu, la companyia cómica que 'n portan els Sres. Miralles y Enrich Gil, ab la comedia de 'n Miquel Echegaray *Meterse á redentor* y la pesa *Nicolás*.

Nombrosa concurrència va respondrer á tan simpáticos comedians, que 'n van desempenyar l' obra ab conciencia y *vis* cómica, com ho fan sempre aquets actors y sos companys, que van sentir picar de mans als espectadors de l' antiquada comedia representada.

Els anomenats, la Sra. Badillo y 'l graciós Sala-Julien ab tota sa companyia'ns donarán bonas vespradas, tant bon punt desentrotllin son repertori modern.

Felicitem al públich y á n' ells, per son retorn.

ROMEA

No pot considerarse la darrera producció de'n Rusinyol *El Mistich* com son millor éxit, puig si 'ls dos primers actes ho foren, mes per las ideas, bastantas de *relumbrón*, que contenen, que per l' intensitat dramática, 'ls dos darrers, en cambi, foren molt inferiors á n' aquells, sufrint gran decepció lo públich que ja no va aplaudir ab aquell enfussiasme del principi, ni molt menys.

En *El Mistich*, notarem lo d' altres vegadas: que son autor es un artista, pro desprovist de las qualitats que requereix tot bon dramaturch, per lo qual mes d' una volta sos personatjes, en lloch de *viure*, semblan ninots de cartó. Afortunadament aqueix defecte no es tan de notar en *El Mistich*.

Lo protagonista, Mossén Ramón, es un tipo molt ben disenyat, un capellá tal com te d' esser, sens cap mena d' ambició, lo que expressa ab aquella hermosa frase: *Crist, va morir y no fou mes que Crist*. Tal volta á algú li semblará, acostumat á veure tants sacerdots de *double*, que s' ajocan ans els poderosos y 's alsan contra 'l pobre que no compleix els preceptes de l' Iglesia, li semblará repetim, que no 's propi d' un capellá redressarse, com ho fa mossén Ramón en aquella escena del segon acte, mes propia pera llegida que representada, contra 'l egoisme y prejudicis de la societat; pro pensi' qui aixó li sembli, que Crist, també imprecava als richs y als hipócritas d' aquell temps y que per desgracia viuen encara.

¡Y que be la fujeteja 'n Rusinyol aquella societat! Ab sa ploma terrible y acerada va posant en relleu tants y tants tipos odiosos que casi tots militan en lo qu' ells apellan asquerosament cristianisme. Desde 'l diputat provincial, majistralment descrit, fins al secretari del Bisbe, prototipo dels Sacerdots de qu' avans parlav am, passant per aquellas senyoras que, malgrat donarse hipócritament lo titol de protectoras, se negan á donar auxili á la Marta perque ha pecat y á n' en Miquel perque ha sigut presidari, obrant ben al revés de Jesús que, sempre estava entre publicans y prostitutes, tots, tots són tipos odiosos, arrancats de la realitat vivent.

Pro no hi cerquem rés mes en *Lo Mistich*. Art dramàtic, casi gens. Per'xó es que quan ja ho ha dit tot

l' autor, es á dir, á partir del tercer acte, l' obra decau llastimosament, lo qual s' accentúa 'n lo quart, que resulta una calamitat escénica, boy siguent lo en que l' autor volgué mirars'hi més. Si, Sr. Rusinyol, aquella agonía tan pesada de Mossén Ramón no es mes que per allargar l' acte que 'n sí es tan poca cosa. Además no es natural, que quan un home s' está morint, se l' atengui tant poch y se li enrahoni tant; ni que vinga un Secretari del Bisbe ab aquella actitud tant impropia devant de un moribont.

Aixís com també es antinatural y demostra poch sentit psicológich lo que diu en el segon acte en Miquel á la Sra. Francisca, puig per molt qu' ella digui ell sempre l' ha de respectar per dugas cosas: com á víctima de las preocupacions socials y com á mare del seu protector.

La interpretació, molt bé, distingintse la senyora Delhom, y 'ls Srs. Borrás, Soler y Daroqui, que desempenyá son paper ab molta naturalitat y acert.

NOVETATS

Dimars passat se despedi lo genial Frégoli, habentli tributat nostre públich una calurosa ovació.

CATALUNYA (ELDORADO)

Artistas líricos ó géneros de uso es lo titol de la obra darrerament estrenada y que sens dupte ha sigut la del éxit en la present temporada, ja que compleix á la perfecció lo proposat per sos autors y principalment per lo de la lletra.

Los tres primers quadros d' aquesta revista, son tractats ab verdadera maestría, y que no 's desdenyarían de firmarlos los mes reputats autors del género *chico* pero després s' abusa bastant de repeticions y se fa molt pesada. Si la estisora hi treballés, no dup-tém que *Artistas líricos*, imposaría en los cartells per llarch temps.

Lo Sr. Cotó, ab la música que hi ha compost, no ha fet mes que sortir del pas, estant en son comés molt inferior al de la lletra. Té no obstant en sa disculpa lo treball fatigós que li reporta lo dirigir y concertar las obras que diariament s' executan no quedantli ratos del tot lliures per compondre números musicals.

La obreta *Artistas líricos*, ha sigut presentada ab molta propietat, de manera que al tercer quadro s' exhibeix una preciosa decoració del Sr. Urgellés que ab lo complement de la mateixa, no dup-tém en afirmar que es de lo mes notable que ha fet aquest escenógrafo.

La companyia representa la obra ab verdader *amore*, corresponent sa galantería al company d' art (ja que lo Sr. Caba, es actor de la companyia...)

TIVOLI (Circo Equestre)

Leo Biteval, es un clown malabarista d' els mes notables qu' hem vist rodar pe 'l mon. Després de fer treballs ab sens igual destresa, tirant enlayre y tomant de totas maneras plats, ous y tot lo que 'n té á ma, propi d' un menjador que surt á l' escena, comensa á ser desgraciat y tot se li trenca á las mans fins taulas y cadiras... de plats trencats per terra no 'n vulguin mes; lo número fa partir de riurer, qu' es lo que demana 'l públich.

Las funcions d' aquest *Circo* com sempre son distretas y agradan á tothom.

UN COMICH RETIRAT

Profecías

Lo meu poder fou d' estiu,
segons va dir molta gent...
Es cert, al caure las fullas
ja no soch mes President.

En Boladeres, qui, segons malas llengües, va anar á Madrid pera trevallarse la continuació de la vara, segons los partes telegráfichs sols va parlar de llet ab la Reyna y 'l Rey.

— ¡Y aral! ¿Qué per ventura vol posar vaquería 'l senyor Boladeres?

— No senyors, se tracta de la llet esterilizada que 'l trempat Marial va ordenar que 's dongués á las criaturas pobres, á son pas per l' Alcaldía.

Y donchs, ¿qué 's creyan?

Hi ha un bon número de bomberos que no han cobrat encare 'ls jornals que devengaren l' estiu passat netejant varis carrers y clavegueras d' aquesta capital.

En cambi hi ha contractistas, carregats de diners, que pot dirse que gayrebé cobran avants d' executar la feyna encarregada.

A la forsa aquets contractistas han d' usar arguments de molt brillo per lograr semblants resultats.

En cambi 'ls pobres bomberos... Ja es ben cert alló de que *el último mono, se ahoga.*

¡Ojo ab la pell! Sembla que moltas de las gabias del Parque ahont hi ha tancadas las feras, no reuneixen las degudas condicions de seguretad.

De modo que qualsevol d'fa pot haverhi devant de las esmentadas gabias un número no anunciat en lo programa.

Si las feras fossin sogras y 'ls concejals gendres, ja 'ls asseguro jo que las gabias foren tan reforsadas que no hi hauría por de cap desgracia.

Sembla que 'l dispensari municipal de Gracia es una petita Xauxa conreuhada per uns quants galenos, que, á imitació del mestre Obiols, se 'ls en fum de la virolla.

Es un dirho á vostés; pero á la quienta fan lo burro.

— ¿Qué diuhen que no son ells tots sols á ferlo, porque hi ha molts companys de carrera que 'ls acompanyan? ¡Oh, prou, prou, pero aquets hi jugan en lo dispensari, y qui juga... malament pot prestar los serveys del dispensari.

Convé, donchs, que l' Arcaldé los hi clavi un bon cop de tralla.

Com cada any hi hagué 'l dijous últim una ruda batalla al Ajuntament al tractarse del dictámen relatiu á las subvencions otorgadas á establiments dedicats á la ensenyansa.

Los caréundas, com es de suposar, voldrían donar lo total de las subvencions á las comunitats religiosas; pero 'ls republicans, que no están per aquestas martingalas, abogan pera afavorir á las moltas Societats obreras que 's dedican á la ensenyansa de veritat.

Los uns voldrían que las subvencions se gastessin en profesions y ciris, y 'ls altres prefereixen que serveixin pera donar llum á l' inteligencia y no á quatre altars.

Nosaltres estarem sempre al costat dels últims.

Ja tenim ministeri nou, ab en Maura de cap de colla.

No esperém que 'l senyor Maura 'ns fassi felissos; pero en honor d' ell ha de dirse que en la terra de cegos monárquichs ell no mes es borni, y en terra de cegos lo borni es rey.

¡Deu n' hi dó!

Ha vingut de Madrid per sas particulars taleyas, lo distingit advocat catalá y reputat autor dramátich, D. Manel Rovira y Serra, nostre benvolgut amich.

Sabém que s' en entorna aviat, perquè te vistas senyaladas al Tribunal Suprém; però tenim confiansas de que aquesta vinguda de 'l nostre amich, ens farà coneixer alguna de sas obras castellanias per aquets teatros de sarsuela, guardantse las catalanias per quan hi hagi de nou Teatro Catalá, que per ara dorm.

Ho dessitjém, porque aquí se l' estima á n' en Rovira y Serra.

Teníam á n' en Santiago Rusiñol per un artista apreciable pero com que no l' havíam vist may en cap capella no 'ns pensavam que fos Sant.

Y ho es, si hem de creure un Butlletí Oficial de la Provincia 'l alguns dias enrera, que en l' extracte d' acorts de l' Ajuntament de Sitjes, fa figurarhi 'l carrer de San Santiago Rusiñol.

Nos alegrém molt del avens, y ara ja compreném porque en Rusiñol ha escrit un obra que 's titula *El Mistich*. Son las obras que corresponen á un Sant.

Creyéim que l' estampa d' aquest sant varó, ab sas grans barbassas, la cabellera y la pipota sería d' un gran efecte.

Podría dibuixarla en Gual, que ja fa cara de capellá.

Nosaltres, si 'ns fos possible, mudaríam la denominació de Laboratori microbiológich per la de «Ca 'n Xeixanta ó la Torre d' en Ferrán dels gossos».

Aquet Sr. Ferrán, que cobra una bonica suma per los seus travalls en dit Laboratori, te la despreocupació de fer la competencia al Ajuntament que 'l sosté, circulant per tot Espanya uns prospectes en que ofereix vacuna anti-rábica.

Lo suero que s produheix en l' esmentat Laboratori, á costas també del Municipi, no 's dedica tot á serveys del Ajuntament, sino que, segons sembla, no falta qui 'n treu bons quartos.

De modo que pe 'ls qu' intervenen en lo Laboratori, aquet resulta una fonda ahont se menja á dos carrillos.

Convenient fora que l' Ajuntament tregués á n' als goluts lo plat de devant y 'ls acompanyés fins á la porta.

Podém dir que Barcelona es el *mejor de los pueblos*.

Y la proba 's te passant per molls carrers, ahont las clavegueras despedeixen abundants essencias y no de rosas.

Aquestas emanacions las produheixen las materias fecals que van á parar á las clavegueras, sense que qui podría evitarho s' en occpi gayre.

Després nos queixarém del gran número de víctimas que fa 'l tifus.

Mentres los nostres concejals s' entretengan en discussions estérils, per caramadas de partit, no podrà ferse quelcóm en benefici de la salubritat.

¡Quín' hora serà aquella en que compreguin que 'ls barcelonins no 'ls volém rojos, ni morats, ni blanchs, ni negres en lo Saló de Cent. sinó tots d' un color!

Estavam gayrebé satisfets, de que desde Madrit nos enviesin civils y més civils pe 'l nostre gasto, puig créyam que d' aquet modo 'ls municipals no haurían de prestar serveys que perteneixen á altres cossos.

Pero sembla que no falta qui 's proposa que 'ls guardias municipals estigan subordinats á la Guardia Civil.

Un capitá de la benemérita va donar un ordre á un municipal; aquet va tenir á bé no obehirlo creyent que ja tenía altre superior de qui rebre ordres, y vé 'l capitá y 'l denuncia y vé 'l Alcalde y imposa al municipal una suspensió d' empleo y sou.

Allavors lo suspés diu que no fou ell qui va desobehir al capitá; y 'l capitá que á la quinta no estava molt segur de sa denuncia, indica com á culpable á un altre municipal. L' Alcalde imposa á n' aquet suspensió d' empleo y sou.

Diu 'l segon municipal que ell no ha sigut, y ja tenen al capitá denunciant á un tercer municipal y al Alcalde suspenentlo també d' empleo y sou.

Tot aixó resulta altament bufo; pero bufo y tot, convenient sería que l' Ajuntament prengués cartas en l' assumpto pera evitar que la guardia municipal tinga altres quefes que 'ls que li corresponen y que l' Alcalde obehís com un bé las indicacions de qui obra tan á la lleugera.

LO BORT

Vaix neixe no sé quin día,
ab tan profunda desgracia
que la malestruga dona
que 'm dongué 'l ser, no se hont para!
Des que 'l us de la rahó
en mon cap hi prengué hostatje,
que tinch ficadas al cor
las penas que 'l cor 'm matan.

Los uns me diuhen Lo bort!
¡Lo bort! me diuhen los altres
y per tot hont me coneixen,
de mi tothom se n' aparta.
Quina tristesa es per mi ..
¡Quina tristesa tan aspre!

.....
.....
¡Com si jo 'n tingués la culpa
de las dissorts de ma mare!

RAMPELLS

Lo ver amor

¡Qué n' era jo de felís
aymant á na Leonor!
Avuy tan sols de pensar' hi
encar s' extremeix mon cor.
Quan estava en brassos d' ella,
petonejantnos abdós,
exclamava ab alegría:
—¡Aqueix es lo ver amor!

*
**

Passa un any, y á ma estimada
vaig trovarla certa nit
abrassada ab un altr' home,
igualment qu' avans ab mi.
Al cel alsí 'ls ulls plorosos
Y hí vaig veure á Jesucrist
Que 'm digué, son cor signantme:
—L' amor ver sols nia aquí.

ANTONI CANTALLOPS.

CORRESPONDENCIA

Emili Reimbau; Moltes gracias.—Ramonet del Café Publicarém a'guna cosa de lo que 'ns envía.—Pepet de Vilafranca; Id.—Isidro Vendrell; No m' agrada prou; en-vihi alguna altra cosa.—Noy de las prunas; No pot aprofitarse.—Antolí P. Ribot; Anirá —Joseph Soler; No fa 'l pes —Sóroma; Anirá.—Marcelino Santigosa; Id —Rampells Aquesta setmana tinch lo sentiment d' haverli de dona; carpetasso —Totul; Deu l' ampari!—Requiebros; ¡Atrevit! —Fullaraca; Lo seu nom s' adiu perfectament ab los versos que m' envía.

LITOGRAFIA BARCELONESA

SANT RAMÓN, 6. - BARCELONA

TALONARIS

pera apuntacions del

SORTEIG DE NADAL

Magníficament litografiats á dugas tintas

Los de 100 fullas á 80 céntims

“ “ 50 “ “ 50 “

Vendas al por mayor y menor

LITOGRAFIA BARCELONESA

6, Carrer de Sant Ramón; 6, BARCELONA

LA TOMASA

Sí tingués abrich de pells,
creguim que presumiria

Villaverde

y hasta aniria á passeig
y fins... me l' empenyaria.